

RIDGEWOOD HALL  2

MARIJKE VOS

# Daniels belofte

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC\* om verantwoord bosbeheer te waarborgen.  
Kijk voor meer informatie op [www.harpercollins.co.uk/green](http://www.harpercollins.co.uk/green).

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Marijke Vos  
Omslagontwerp: bij Barbara  
Omslagbeeld: © Imageselect (huis); © Shutterstock (overige)  
Zetwerk: MatZet B.V., Huizen

ISBN 978 94 027 1247 6  
ISBN 978 94 027 6822 0 (e-book)  
NUR 301  
Eerste druk

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.  
\* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

[www.harpercollins.nl](http://www.harpercollins.nl)

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.  
Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

## Wat voorafging...

Wanneer Flora een roman met daarin een oude brief erft, vertrekt ze naar Edinburgh – op de vlucht voor haar verdriet en op zoek naar antwoorden over haar familiegeschiedenis. Op advies van een vriendelijke dame op het vliegveld komt ze terecht bij Tearin' the Tartan Inn, waar eigenaar Jackson aanbiedt haar te helpen met haar zoektocht. Dankzij hem en Philip, de huidige bewoner van het ouderlijk huis van haar opa, ontdekt ze beetje bij beetje haar bijzondere familiegeschiedenis, die tot haar verbazing naar Ridgewood Hall leidt, een landhuis in Engeland waar haar overgrootvader ooit bestemd was de volgende graaf te worden. Flora ontdekt waarom die titel nooit naar hem overging, hoe hij voor de liefde koos en zich voor haar in Edinburgh vestigde. Maar er blijven nog veel vragen onbeantwoord. Wat gebeurde er met de andere broers? En hoe raakte de familie het landhuis kwijt? Tegelijkertijd worstelt Flora met zichzelf; ze voelt zich eenzaam en ongelukkig in haar leven in Nederland. De vriendelijkheid van B&B-eigenaar Jackson verwart haar bovendien. Is hij een behulpzame gastheer of speelt er meer? En is ze wel toe aan een nieuwe liefde? Dit alles maakt dat Flora uiteindelijk Jackson achterlaat in Edinburgh en naar Londen gaat, waar ze bij haar achternicht Rose antwoorden hoopt te vinden op de resterende vragen...

# Proloog

Ridgewood Hall, maart 1905

*Beste Edward, lieve broer,*

*Ik weet dat wat ik nu doe riskant is. We hebben afgesproken elkaar niet te schrijven. Ik ben me bewust van wat er op het spel staat, maar ik móét je spreken. Ik ben wanhopig en weet niet wat ik moet doen. Onmiddels zal het nieuws je wel bereikt hebben. Of niet, ik heb geen idee. Ik weet dat er een anonieme boodschap jouw kant op gezonden is om je op de hoogte te stellen van de recente gebeurtenissen die iedereen in de wijde omtrek hebben geschokt, je broer en mij ook, zij het op een andere manier. Het is me al maanden duidelijk dat onze berichten jou niet lijken te bereiken. Of kies je ervoor om weg te kijken? Ik kies in ieder geval niet langer de anonieme, veilige weg. Ik kan niet langer zwijgen en weggijken. Ik schrijf je met naam en toenaam, want dat risico moet ik op dit moment nemen. Ik heb geen keuze meer.*

*Ik heb je raad nodig, broer. Ik heb je advies nodig. Ik heb iemand nodig die me vertelt wat ik moet doen, want op dit moment lijkt onze wereld in te storten. En ik kan dit niet alleen dragen. We hebben jou nodig.*

*Wat moet ik doen? Hoe help ik James? Hoe bescherm ik ieder die mij lief is wanneer het gewicht van de wereld op onze schouders rust en alle ogen op ons zijn gericht?*

*Ik smeek je, Edward, laat van je horen, geef me een teken en vertel  
me al je blijft wat ik moet doen.*

*In alle wanhoop verblijf ik,  
Je broer Daniel*

Deel 1

HEDEN

## 1.

‘Dus helaas moeten we je, eh... tja, laten gaan.’

Nee.

Al het bloed trok weg uit haar gezicht.

‘Pardon?’ Rose knipperde met haar ogen en keek stomverbaasd naar de jongen tegenover haar. Haar zogenaamde manager was amper van school af en toch had hij de macht om alle zekerheid met één stotterend uitgesproken zin onder haar voeten vandaan te slaan.

‘Natuurlijk kun je deze maand gewoon nog afmaken,’ vervolgde hij snel bij het zien van haar bleke gelaat, ‘maar daarna...’ Hij wuifde met zijn hand en maakte zijn zin niet af. In plaats daarvan zag Rose hoe zijn ogen schichtig naar de deur schoten. Hij schraapte luidruchtig zijn keel en zijn adamsappel ging opzichtig heen en weer terwijl hij moeizaam slikte. ‘Het spijt me, Rose, ik kan ook niet...’ zei hij nu zachter. Opnieuw keek hij weg en hij stapelde wat papieren op het rommelige bureau op elkaar om er vervolgens naar te staren. Hij was duidelijk niet van plan om haar nog aan te kijken of iets aan dit gesprek toe te voegen.

Dus dit was het? Was het echt zo gemakkelijk? Had ze echt na deze maand geen baan meer?

Rose blies haar adem uit en probeerde het prikkende gevoel in haar ogen te negeren. Wat er ook zou gebeuren, ze zou niet in tranen uitbarsten in het bijzijn van deze uit de kluiten gewassen puber die zich haar manager mocht noemen. Met een schrapend geluid schoof ze haar stoel naar achteren. Ze opende haar mond om nog iets te zeggen, maar er kwamen geen woorden.

Met een ingehouden snik griste ze in plaats daarvan haar tas van de

grond en rende het kleine kantoortje uit. Zonder oog voor haar omgeving liep ze door het halletje naar de toiletruimte en vloog naar binnen. Godzijdank was er niemand, maar voor de zekerheid schoot ze toch snel een hokje in, ze sloot de deur achter zich, deed de klep van het toilet naar beneden en zakte toen op het toilet neer.

*Nee, nee, nee.*

Dit gebeurde niet echt. Ze had deze baan nodig.

Als iemand haar tien jaar geleden zou hebben gezegd dat ze zoveel waarde zou hechten aan een baan als kassière in een buurtsuper in Tottenham, had ze die persoon waarschijnlijk vierkant uitgelachen. Maar haar leven had een totaal andere wending genomen dan het leven dat ze toen voor zich had gezien. Nu ze helemaal op zichzelf was aangewezen, was deze baan haar manier om rond te komen. Haar salaris lag misschien maar amper boven het minimumloon, maar het betaalde de huur van haar kleine appartement en de vaste lasten. Het was de reddingsboei van haar zelfstandigheid. Bovendien kreeg ze regelmatig boodschappen mee naar huis die beschadigd of bijna over de datum waren en de uren waren precies flexibel genoeg om veelal tijdens de schooluren van de kinderen te kunnen werken.

Haar kleine gezin had niet veel, maar ze hadden alles wat ze nodig hadden. Rose hoefde niemand om hulp te vragen.

Tenminste, niet zolang ze deze baan had.

*O nee. Nee. Nee.*

Ze legde haar hoofd in haar handen. Tranen sijpelden over haar wangen, terwijl ze geluidloos snikte. Het gevoel van wanhoop kneep haar keel dicht. Wat moest ze nu in hemelsnaam doen?

Rose had altijd overal het beste van gemaakt. Ze had de geweldigste kinderen van de wereld die ze met alle liefde alleen opvoedde, maar ze had geen steun van ouders of familie en ook goede vriendinnen had ze helaas maar weinig. De meeste vrouwen van haar leeftijd hadden vriendschappen opgedaan tijdens hun studie of bij een leuke yogaclub of iets dergelijks. Rose had haar studie moeten opgeven toen ze zwanger raakte van Miles, en een yogaclub? Ze snoof even. Dat zat er voor-



lopig niet in. Ze had nog een tijdje de hoop gekoesterd dat ze misschien andere ouders zou ontmoeten als de kinderen naar school zouden gaan, maar in het drukke Londense stadsleven leek niemand tijd te hebben – of te maken – voor een praatje op het schoolplein en negen van de tien keer liep Rose met Miles en Lily aan haar hand weer naar huis.

Er waren dagen dat ze niet eens met een volwassene sprak.

Weliswaar kwam tante Beth af en toe langs en die nam dan meestal wel iets mee voor de kinderen – zelden iets wat ze echt nodig hadden. Ze keek tijdens haar sporadische bezoeken altijd met opgetrokken neus rond in het kleine appartement, waarna ze na een kop thee en een rits kritische vragen weer vertrok. Nee, ze zou Beth zeker niet om hulp vragen. Er zat dus niets anders op: ze moest zorgen dat ze voor het eind van de maand een andere baan had, wat voor baan dan ook. Het kon haar niet eens zoveel schelen wat ze zou moeten doen, ze weigerde simpelweg haar zelfstandigheid op te geven en aan een uitkering wilde ze ook niet denken.

Er was een tijd geweest dat...

*Nee, niet aan denken.*

Ze haalde diep adem en duikelde haar telefoon op uit haar tas om te zien of Alice haar een bericht had gestuurd. Maar ze had geen nieuwe appjes.

Opnieuw haalde Rose een paar keer diep adem in een poging zichzelf te kalmeren. Ze rolde wat wc-papier af en snoot haar neus. Godzijdank had ze Alice. Haar gepensioneerde buurvrouw was misschien al op leeftijd, maar ze had er geen problemen mee om Lily en Miles af en toe na school op te vangen wanneer Rose moest werken. En gelukkig waren Lily en Miles dol op hun buurvrouw, die ze al snel oma Ally waren gaan noemen. Rose wilde de bejaarde vrouw echter niet te veel belasten.

Ze stopte haar telefoon weer weg en wreef met haar handen over haar gezicht. Oké, ze zou zichzelf oprispen en haar dienst afmaken. Vervolgens kon ze kijken of er nog uitzendbureaus open waren om

zich in te schrijven. Morgen zou ze een rondje door de wijk lopen om te kijken of er ergens nog personeel nodig was, al wist Rose dat de banen op dit moment niet voor het oprapen lagen.

Het was niet zo dat ze een keuze had.

Langzaam in- en uitademend door haar neus kwam ze het hokje uit en spetterde wat koud water op haar wangen. Daarna trok ze haar hesje recht, streek haar korte donkere haren achter haar oren en keek zichzelf in de spiegel aan.

*Ook dit komt goed. Je kunt dit. Je hebt niemand anders nodig.*

Haar spiegelbeeld keek vermoeid terug.

En een zacht stemmetje vroeg zich af hoelang ze zichzelf dit nog wijs zou kunnen maken.

Haar leven had er niet altijd zo uitgezien. Er was een tijd dat ze ervan overtuigd was geweest dat haar toekomst compleet anders zou zijn. Terwijl Rose met moeite een glimlach op haar gezicht perste, haalde ze de boodschappen van een klant langs de kassa en dacht terug aan haar jeugd. Ze was een uitstekende leerling geweest. Op de middelbare school haalde ze voornamelijk achten en negens en niets had haar toelating tot de universiteit in de weg gestaan. Ze had zich aangemeld voor de studie Literatuurwetenschap; verhalen hadden haar altijd al gefascineerd. De dag dat ze bericht kreeg dat ze toegelaten was, was ze buiten zichzelf geweest van opwinding. Tante Beth had alleen minzaam geknikt en oom Carl was zoals gewoonlijk niet thuis geweest. Rose had zich teruggetrokken op haar kamer en gehuild van blijdschap. Dit was haar weg naar buiten, weg van hier. Eindelijk zou haar kleine wereldje zich openen en zou ze niet langer onder het juk van haar strenge tante leven. Ze zou echt gaan léven. Rose droomde er al van jongs af aan van om zelf een boek te schrijven. Na lang zeuren had ze als kind een abonnement bij de bibliotheek gekregen. Die plek was lange tijd haar toevluchtsoord geweest. Elk vrij moment van de dag dat ze niet naar school hoefde of taken in huis had, had Rose daar tussen de boeken gezeten. Ze had alle romans verslonden en gehuiverd

bij de vele thrillers. Ze had avonturen beleefd met Robert Stevenson en de zeeën bevaren met Robinson Crusoe. Maar haar favoriete boeken waren al vrijwel direct die van Jane Austen. Ze had elk boek wel tien keer gelezen en na elke verjaardag weer een exemplaar aan haar eigen bescheiden collectie toegevoegd. Tante Beth had nooit veel interesse gehad in lezen, behalve de Bijbel. Toch had Rose elk jaar net zo lang gezeurd tot ze de boeken van haar geliefde schrijver kreeg, met de belofte de rest van het jaar nergens om te vragen.

‘Hallo, ik vroeg iets,’ klonk het bits. Rose keek op, recht in het geïrriteerde gezicht van een vrouw van middelbare leeftijd.

‘O, pardon.’ Ze was totaal in gedachten verzonken geweest, tot groot ongenoegen van de klant, die nu haar handen in haar zij zette en op het schermpje naast Rose’ hoofd wees.

‘Het wasmiddel is in de aanbieding, dus ik hoor korting te krijgen.’

Rose blikte even op het scherm. Er was inderdaad geen korting berekend. Met een snel gebaar pakte ze de folder van die week van de stapel naast zich en bladerde erdoorheen, op zoek naar de juiste aanbieding. Geen wasmiddel. Ze schudde haar hoofd. ‘Helaas, het wasmiddel is deze week niet in de aanbieding.’

‘Nou, ik weet het toch zeker. Ik zou een dief van mijn eigen portemonnee zijn als ik er nu niks van zou zeggen.’ Ze trok een verongelijkt gezicht en keek naar de oudere man achter haar in de rij voor bevestiging. De man keek snel de andere kant op.

‘Het spijt me. Wellicht was hij vorige week in de aanbieding, maar deze week niet meer. Misschien binnenkort weer.’ Rose glimlachte moeizaam naar de vrouw en pakte een zak soepgroente van de band. Haar vingers trilden licht. Het kostte haar alles wat ze in zich had om rustig te blijven. Hoe kon die vrouw zich druk maken om zoiets onbenulligs, terwijl zij niet eens wist of ze binnenkort überhaupt nog wasmiddel kon kopen?

‘Ik wil je manager spreken.’ De vrouw legde haar beringde hand op de kassa en keek indringend op Rose neer. ‘Nu meteen.’

‘Prima.’ Rose greep de ouderwetse telefoon, terwijl ze de hitte naar

haar wangen voelde stijgen. ‘Wil Joey naar de kassa komen, graag,’ klonk het door de kleine supermarkt. Laat hem het maar op lossen, voordat ze zelf uit haar vel zou springen van frustratie. Ze schoof de boodschappen van de vrouw opzij en keek naar de man achter haar. ‘Kan ik u alvast helpen?’

Het duurde niet lang voordat Joey verscheen en nadat de vrouw hem met huid en haar had verslonden, sloeg Rose alsnog – onterecht – de korting aan op de kassa. De vrouw schonk haar nog een genoegzaam glimlachje en liep toen met klakkende hakken naar buiten. Rose liet haar hoofd een kort moment op de kassa zakken, zuchtte diep en keek toen weer recht naar voren.

Misschien was het niet eens zo erg dat er een einde kwam aan deze baan. Maar dan moest ze wel op tijd iets anders vinden.

Joey had haar bij Gods gratie een halfuur eerder laten gaan, zodat ze nog net op tijd was om zich bij verschillende uitzendbureaus in te schrijven. Ze liet haar gegevens achter en herhaalde nadrukkelijk dat ze praktisch overal voor inzetbaar was, mits het binnen schooltijden was. De jongedames achter de balies hadden haar alleen met een moeilijk gezicht aangekeken en gezegd dat ze haar iets zouden laten weten als ze iets voor haar hadden. De moed was Rose al direct in haar schoenen gezonken, maar ze had geglimlacht en bedankt voor de moeite.

Met een onbestemd gevoel liep ze daarna door de drukke straten van Tottenham, terwijl haar gedachten ongewild teruggleden naar hoe haar leven eruit had kunnen zien als...

Wat als ze niet in de gladde praatjes van Grant was getrap? Wat als ze niet met hem mee was gegaan naar dat ene feestje, maar gewoon voor haar tentamen had geleerd, zoals ze had moeten doen? Lange tijd had ze tante Beth de schuld gegeven van haar huidige situatie. Als haar tante haar niet zo strak had gehouden in haar jeugd, was Rose misschien minder onder de indruk geweest van de vrijheid die het studentenleven haar plots had geboden. De feestjes op de campus, de drank, de jongens... Alles was zo onbekend voor haar geweest dat ze het met

volle teugen in zich had opgenomen. Toen de charmante Grant haar regelmatig broeierige blikken had toegeworpen totdat hij haar uiteindelijk meevroeg naar een feestje van zijn vereniging, had ze geen moment getwijfeld. Ze had zich laten meeslepen door de drank terwijl het gevoel van onafhankelijkheid haar een roes gaf die geen enkele drug kon evenaren. Ze hadden gedanst, hij had oneindig drankjes voor haar gehaald en haar voorgesteld aan zijn vrienden. En terwijl zijn hand regelmatig over haar rug gleeed, had ze zich nog nooit zo geliefd gevoeld als toen. Ze herinnerde zich het gevoel van haar hand in de zijne toen hij haar naar boven leidde, naar zijn kamer. Toen hij haar zonde, had ze gewillig haar hoofd in haar nek gelegd om zijn affectie te verwelkomen. Ze had zó verlangd naar genegenheid, maar in haar jeugdige onschuld had ze zijn lust aangezien voor liefde.

In de weken na het feestje zag ze Grant amper. Toen ze hem het nieuws vertelde, had hij gelachen, vervolgens zijn hoofd geschud en haar alleen in de kantine achtergelaten. Ze had de positieve zwangerschapstest snel in haar jaszak gestoken om zich de dagen erna op te sluiten op haar kamer.

Wanneer ze haar ogen sloot, kon ze nog altijd de eenzaamheid voelen van de weken die daarop volgden. Haar kamergenootje Julia probeerde haar te steunen, maar een ongeplande zwangerschap op negentienjarige leeftijd was niet niets en Julia had niet meer te bieden dan een luisterend oor. Toen Rose het uiteindelijk durfde op te biechten aan haar tante en daarbij misschien toch had gehoopt op een sprankje steun of liefde, was de wereld onder haar voeten verschoven toen tante Beth enkel met een teleurgestelde blik haar hoofd schudde en had gezegd dat ze sprekend op haar moeder leek. 'Ik heb altijd al geweten dat er niets van jou terecht zou komen.'

De dag dat Rose het in haar hoofd haalde om het woord 'abortus' in de mond te nemen, was het huis echter te klein geweest. 'Ieder mens is door God geschapen en is vanaf het meest prille begin van het leven door Hem geliefd en bemind.' Als ze dát deed, werd haar gezegd, zou ze per direct op straat staan.

Rose schudde de harde woorden van haar tante van zich af en stopte even voor de etalage van haar geliefde boekhandel. Ze tuurde naar de uitgestalde boeken en probeerde de vertrouwde troost te voelen die ze haar altijd gaven. Haar hart kneep samen als ze terugdacht aan die tijd van haar zwangerschap. Van liefde en bemind worden zoals God had beloofd, was geen sprake geweest. Niet toen Rose noodgedwongen stopte met haar studie en weer bij tante Beth en oom Carl moest gaan wonen en al helemaal niet toen Miles uiteindelijk geboren werd. Hoewel het volgens haar een kind van God was, had tante Beth maar weinig liefde kunnen opbrengen voor het kleine wezentje dat Rose' leven compleet op zijn kop zette. Grant reageerde nooit meer op haar berichten en ook Julia kwam steeds minder vaak op bezoek met het excuus dat ze het te druk had met tentamens. Het leven op de campus, de feesten en die nieuwe wereld waar ze zo van had genoten, verdwenen langzaam en Rose' leven begon om de kleine Miles te draaien. Het humeltje gaf haar echter zoveel vreugde en liefde dat ze al het andere voor lief nam. Haar eigen dromen konden wachten tot later. Wanneer hij ouder was, zou ze haar studie weer oppakken. Ze was vastbesloten om haar kind een ander leven te geven dan zij had gehad. Ze gaf het mannetje alle liefde die hij verdiende, alles wat ze zelf tekort was gekomen.

Ze haalde diep adem toen de volgende herinnering haar overspoelde terwijl ze nog altijd in de etalage staarde zonder echt iets te zien. Want ze had nooit gedacht, nooit van haar leven, dat het haar nog eens zou overkomen. En op het moment dat ze voor de tweede keer een positieve zwangerschapstest in haar handen had, zittend op het toilet in de bloemige badkamer van haar tante, stortte haar wereld in. Ze was net een beetje gaan proeven van haar nieuwe vrijheid. Miles was met drie jaar zelfstandiger dan voorheen. Daarbij had tante Beth gezien hoe hard Rose had gewerkt de afgelopen jaren, dus had ze er schoorvoetend mee ingestemd af en toe op te passen. Een optreden van een bandje in de plaatselijke pub had Rose' aandacht getrokken en tijdens die avond had ze Jeremy ontmoet. Ze was niet zo naïef geweest om meteen met hem het bed in te duiken. In tegenstelling tot wat haar

tante dacht, had ze wel degelijk een lerend vermogen. Maar ze had zich uiteindelijk wel door hem laten verleiden. Hij vroeg haar na hun ontmoeting mee uit, gaf haar een uitvlucht uit haar eigen beperkte wereldje en ze werd in korte tijd stapelverliefd op hem. Ze had hem zelfs aan haar oom en tante voorgesteld en maakte plannen om hem aan Miles voor te stellen. Tijdens een zeldzaam weekendje weg, waarin tante Beth had toegezegd voor Miles te zorgen, had ze zeker geweten dat Jeremy haar uitweg was. Ze zouden gelukkig kunnen worden, een toekomst opbouwen. Ja, ze zouden samen een gezin kunnen vormen.

Maar met dat gezin had ze nog wél even willen wachten. Ze was opnieuw toegelaten tot de universiteit en na die zomer zou ze haar studie weer oppakken. Het leven lachte haar weer toe: samen met Jeremy zou ze alles voor elkaar krijgen. Het lot besliste anders op de dag dat ze daar op het toilet van haar tante zat en de twee streepjes op het witte staafje zag verschijnen.

Tante Beth had woedend geschreeuwd dat de maat vol was. Ze kon naar eigen zeggen niet langer zorgdragen voor haar losbandige nicht en zette haar, zwanger en wel, met een peuter op straat. Huilend was Rosa naar Jeremy gegaan, die met grote ogen haar schokkende onthulling had aangehoord, en haar aarzelend in zijn leven had binnengelaten. Misschien had ze het moeten weten op het moment dat ze die blik in zijn ogen zag. Misschien had ze zich er wel bewust voor afgesloten, had ze het niet willen zien. Maar twee maanden voor haar uitgereken- de datum zette ook Jeremy haar op straat met de simpele woorden dat hij niet toe was aan een dergelijke verantwoordelijkheid en een gezin.

En dus stond ze er vanaf dat moment alleen voor. Met een kleine jongen aan haar hand en een tweede kindje onderweg. Op dat moment beloofde ze zichzelf om nooit meer afhankelijk van een ander te zijn. Wat er ook op haar pad kwam, ze zou het zelf oplossen.

En dat is wat ze de afgelopen jaren had gedaan. Ze had het opgelost. Alleen. Ze had het gered en ze had niemand nodig gehad. Er was geen man in haar leven, ze was niet afhankelijk van haar oom en tante en ze zou het zeker niet opnieuw zo ver laten komen.

Met een zucht draaide Rose zich om toen haar blik op een affiche viel dat aan de binnenkant tegen de etalage geplakt zat. Met groeiende belangstelling gleden haar ogen over de regels en haar vingers verstrakten om het hengsel van haar tas.

Een van haar favoriete schrijvers, William Wispelwey, zou de volgende dag een lezing geven en signeren. Ze beet op haar onderlip. Morgen was het zaterdag, dat betekende dat Miles en Lily allebei thuis zouden zijn. Maar... wat was de kans dat Wispelwey nog eens hier in Tottenham zou komen signeren? Ze wilde er dolgraag heen. Ze was gek op zijn boeken – al zouden ze natuurlijk nooit kunnen tippen aan Jane Austen – en ze had wel honderd vragen die ze hem wilde stellen over zijn opvattingen, zijn schrijfstijl en zijn laatste roman. Dus prentte ze voor de zekerheid de aanvangstijd in haar geheugen. Ze keek nog even verlangend naar binnen en liep toen verder. Het was tijd om naar huis te gaan.